

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 57/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Kusom, Námestie osloboditeľov 10, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 66/2016 z 24. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobkyňa“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžf 66/2016 z 24. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 19. júna 2015 domáhala zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100901/1/356676/2014 z 29. apríla 2015, pričom táto žaloba sťažovateľky bola rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 24/2015-256 z 23. februára 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietnutá. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Sťažovateľka, po odcitovaní kompletného znenia ňou podaného odvolania proti rozsudku krajského súdu uviedla, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nerešpektuje zásady uvedené v § 157 OSP a namietla jeho nepreskúmateľnosť. K tomu dodala: *„Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnotenia dôkazov, musí byť jasný, presný a materiálne vykonateľný. To sa musí prejavíť aj v odôvodnení rozhodnutia a dôvody musia byť jasné a presvedčivé. Výrok, ktorý nemá svoj obsah v odôvodnení, za takýto nemožno považovať...“* Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu neuviedol dostatočné a relevantné dôvody, týkajúce sa skutkovej ako aj právnej stránky, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

4. V ďalšej časti sťažovateľka poukázala na niektoré tvrdenia najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú podľa jej názoru v rozpore s vykonaným dokazovaním, ako aj so zákonom. Sťažovateľka namietla tvrdenia uvedené v bode 32 a v bode 39 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a vyjadrila nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu, k čomu okrem iného uviedla: *„Tento právny názor*

najvyššieho súdu nie je správny a najvyšší súd sa tak dostáva do vlastných rozporov, keď na jednej strane prezentuje právny názor, že colnou hodnotou dovážaného tovaru je prevodná hodnota tovaru, t.j. cena skutočne platená a na druhej strane pripúšťa určenie colnej hodnoty tzv. náhradnou metódou za porušenia zásady subsidiarity. Zo žalobného návrhu je zrejmé, že žalobkyňa opakovane namietala a nesúhlasila s určením colnej hodnoty tzv. náhradnou metódou. Neobstojí tvrdenie najvyššieho súdu, že túto námietku žalobkyňa uviedla v žalobnom návrhu len spôsobom, že doslova citovala obsah odvolania proti prvostupňovým rozhodnutiam colného úradu a že v ďalších žalobných bodoch sa už táto argumentácia nenachádza... musí pri súdnom prieskume vyhodnotiť celý administratívny spis a nie alibisticky sa brániť, že uvedená argumentácia je uvedená len v odvolaniach...“ Dodala, že táto argumentácia najvyššieho súdu neobstojí, pretože sťažovateľkou uvedená námietka, že colná hodnota dovážaného tovaru je založená na cene skutočne platenej, a nie na vývoznnej cene, bola v jej žalobnom návrhu uvedená na stranách 7, 17 a 19. V tejto súvislosti zároveň uviedla, že zo spisového materiálu je zrejmé, že mala byť použitá cena skutočne platená, pretože boli predložené dva cezhraničné platobné príkazy, preto za neprípustný a ústavne neakceptovateľný výklad práva považuje, že colná hodnota bola určená na základe sumy uvedenej vo vývozných colných vyhláseniach.

5. Následne sťažovateľka poukázala aj na tvrdenia najvyššieho súdu uvedené v bode 48 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, týkajúce sa sprístupnenia časti správy Európskeho úradu pre boj proti podvodom (ďalej len „OLAF“) sťažovateľke, že dôvernými a služobným tajomstvom chránenými zostali len informácie, ktoré nesúviseli s dovoznými prípadmi sťažovateľky, a colné orgány vychádzali len z údajov, ktoré vyplývali z časti, ku ktorej sa mala sťažovateľka možnosť vyjadriť, preto najvyšší súd nemal dôvod oboznamovať sa aj s kompletným znením správy v častiach, ktoré s predmetom konania nesúviseli. K tomu uviedla: *„Ani tento názor odvolacieho súdu nie je správny a je absurdné, aby najvyšší súd konštatoval, čo sa v ktorej časti správy z OLAF-u nachádza, keď uvedenú správu z OLAF-u nikdy nevidel. Sú to len hypotézy a domnienky, ktoré nemôžu byť podkladom rozhodnutia o colnej hodnote a dovymeraní colného dlhu.“* Namietla, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nevysporiadal s námietkami sťažovateľky a výklad práva a hodnotenie dôkazov zo strany najvyššieho súdu považuje

za ústavne neakceptovateľné. Ďalej uviedla: „*Ťažko uveriť žalovanému, že informácia z OLAF-u obsahuje dôverné informácie aj o iných osobách, než je účastník konania. Toto tvrdenie si osvojil odvolací súd bez toho, aby sa oboznámil s kompletnou správou z OLAF-u. Odvolací súd sa oboznámil len so spracovanou Informáciou o výsledkoch preverovania zo dňa 29.03.2014, ktorú si pravdepodobne podľa svojich predstáv spracoval sám žalovaný.*“ Tiež namietla, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jej námietkou, že žalovaný odignoroval vykonanie ňou navrhnutého dôkazu, a to vyžiadanie si účtovníctva spoločnosti vyvážajúcej tovar a preveriť platby zaplatené za dovezený tovar z Čínskej ľudovej republiky.

6. V závere sťažovateľka uviedla, že podľa nej v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu najvyšší súd vyložil právo v rozpore s čl. 152 ods. 4 ústavy a právne posúdenie veci najvyšším súdom nezodpovedá požiadavkám riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa názoru sťažovateľky je vnútorne rozporné, nedostatočne zdôvodnené, a teda nepreskúmateľné. Dodala, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a vykazuje vysoký stupeň svojvôle a arbitrárnosti.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, základné právo vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. ISžf/66/2016, rozsudkom zo dňa 24. apríla 2018, porušené boli.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ISžf/66/2016 zo dňa 24. apríla 2018 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], čiastku 20.000,- € ako finančné zadostučinenie, a to v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 386,82 € na účet jej právneho zástupcu JUDr. Juraja Klusa do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (1/6 výpočtového základu, t.j. 153,50 € + 20 % DPH (30,70 €) = 184,20 € + režijný paušál 9,21 €, dva úkony právnej služby = 386,82 €.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek

trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Sťažovateľka jeho odôvodnenie považuje za vnútorne rozporné, nedostatočne zdôvodnené, a teda nepreskúmateľné. Uviedla, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a vykazuje vysoký stupeň svojvôle a arbitrárnosti. Namietala, že najvyšší súd sa v ňom adekvátnym spôsobom nevysporiadal s ňou uplatnenými námietkami a neuviedol dostatočné a relevantné dôvody, týkajúce sa skutkovej ako aj právnej stránky, na ktorých založil toto svoje rozhodnutie.

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

18. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu.

Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (m. m. III. ÚS 595/2016).

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 155/2018).

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody... O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade,

ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 17/2017).

21. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 744/2016).

22. Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov (III. ÚS 414/2016).

23. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby

alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012). Taktiež treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 308/2011).

24. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že súdy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

25. Na tomto mieste musí ústavný súd k námietkam sťažovateľky týkajúcim sa nedostatočnosti, nepreskúmateľnosti, svojvoľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu uviesť, že po jeho preskúmaní nie je možné sa s týmito námietkami stotožniť. Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu ústavne akceptovateľným, relevantným a pomerne obširným spôsobom na niekoľkých stranách (konkrétne strany 12 až 21 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu) venoval vyargumentovaniu sťažovateľkou uplatnených námietok. Podľa názoru ústavného súdu dostatočným a ústavnoprávne relevantným spôsobom odôvodnil, z akých dôvodov potvrdil žalobou napadnutý rozsudok krajského súdu. Ústavný súd opätovne pripomína, že nie je

súčasťou systému všeobecných súdov a pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav.

26. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 178/2019).

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu svoj právny názor odôvodnil ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom, všeobecne záväzné právne predpisy aplikoval a interpretoval v súlade s ich znením, obsahom a duchom. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je ústavne konformný, nenesie znaky svojvoľnosti (arbitrárnosti) alebo ústavnej neudržateľnosti v dôsledku zjavných pochybení alebo omylov. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj s poukazom na už uvedené, a to že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vztahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastniť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy

treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

30. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

predseda senátu